

ความรับผิดชอบเด็กชาติในกฎหมายลักษณะละเมิด

นางสายสุภา นิงสานนท์

005493

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคำหลักสูตรปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต

ภาควิชานิติศาสตร์

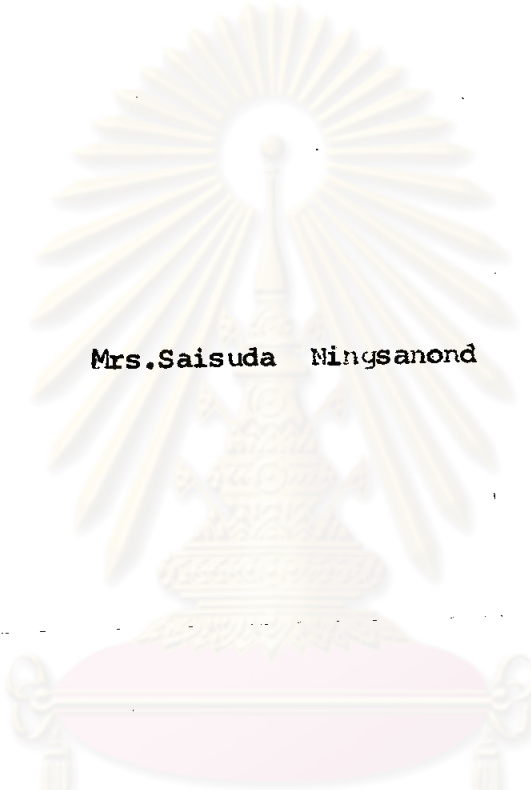
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. ๒๕๒๕

ISBN 974-561-148-4

STRICT LIABILITY IN THE LAW OF TORTS

Mrs.Saisuda Ningsanond

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Laws

Department of Law

Graduate School

Chulalongkorn University

1982

หัวข้อวิทยานิพนธ์   ความรับผิดชอบเด็กชาติในกฎหมายลักษณะละเมิด
โดย   นางสาวสุภา นิงสานนท์
ภาควิชา   นิติศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา   ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จุฑา กุลบุศย์

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุประคิษฐ์ บุญนาค)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จุฑา กุลบุศย์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิษณุ เกรืองาม)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุขุม พัฒนะศิริ)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิจิต มั่นตราภรณ์)

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หัวข้อวิทยานิพนธ์   ความรับผิดเด็ดขาดในกฎหมายลักษณะละเมิด
ชื่อนิสิต   นางสาวสุภา   นิงสานนท์
อาจารย์ที่ปรึกษา   ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จุฑา   กุลบุศย์
ภาควิชา   นิติศาสตร์
ปีการศึกษา   ๒๕๖๔

บทคัดย่อ

ในทางแพ่งแต่เดิมนั้น เมื่อมีการทำละเมิดจนเกิดความเสียหายขึ้น ก็ต้องหา
ตัวผู้รับผิดชอบให้ได้ อันเป็นหลักในทฤษฎีรับภัย ต่อมาได้นำเอาองค์ประกอบภายในส่วน
จิตใจเข้ามาเป็นหลักในการวินิจฉัยความรับผิดโดยถือว่าบุคคลควรรับผิดเฉพาะเมื่อ
กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ จนกระทั่งในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ และ ๒๐
เมื่อโลกก้าวหน้าขึ้น ความเจริญทางเทคโนโลยีมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากมี
การปฏิวัติอุตสาหกรรมในยุโรป ความคิดที่ว่าปล่อยให้ความเสียหายหยุดอยู่เพียงแค่นั้น
ถ้าหาผู้กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อไม่ได้ หรือที่เรียกว่า *Let the
accident losses lie where they fall* เป็นเรื่องที่ไม่เพียงพอ หรือเห็นกันว่า
ไม่เป็นธรรมเสียแล้ว ในเมื่อพอจะหาตัวผู้ควรรับผิดชอบเบื้องต้นได้ ทฤษฎีรับภัยจึง
กลับเข้ามามีบทบาทอีกครั้งหนึ่ง

ทฤษฎีรับภัยถือหลักว่าให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า บุคคลอาจต้องรับผิดแม้ไม่ได้
กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ความรับผิดชนิดนี้เรียกว่าความรับผิดเด็ดขาด
(*Strict Liability*) ที่ว่าเด็ดขาดก็คือ ไม่ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบภายในส่วน
จิตใจ แต่จะถือว่าเป็นความรับผิดเด็ดขาดโดยสิ้นเชิงเสียเลยที่เกี่ยวก็ไม่ได้ เพราะ
จำเลยอาจนำสืบแก้ตัวหักล้างข้อสันนิษฐานในกฎหมายได้

ความรับผิดชอบ เกิดจาก เป็นทฤษฎีที่อาศัย เหตุผลทั้งทาง เศรษฐกิจและสังคม ประกอบกัน หากเราจะว่ากันโดยอาศัยเหตุผลในทางนิศาสตร์แท้ ๆ เราอาจ โต้แย้งทฤษฎีนี้ได้หลายประการ เพราะเป็นการบังคับให้บุคคลต้องชดใช้ค่าสินไหม ทดแทนเพื่อการกระทำหรือความเสียหายอันเกิดขึ้นโดยที่ผู้นั้นมิได้กระทำไปโดยจงใจ หรือเกิดขึ้นโดย เป็นอุบัติเหตุ

นับแต่คริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ เป็นต้นมา กฎหมายประเทศต่าง ๆ เริ่มรับรู และ รับรองหลักความรับผิดชอบนี้ตั้ง เห็นได้จากที่มีกฎหมายเฉพาะ เรื่องออกมา กำหนดความรับผิดชอบหลายเรื่อง นอกเหนือไปจากกฎหมายลักษณะละเมิดที่ใช้ อยู่ เช่น เรื่องคนงานเรียกค่าสินไหมทดแทนจากนายจ้างตามกฎหมายแรงงาน กฎหมายเรื่องความเสียหายที่เกิดจากอากาศยาน ความเสียหายจากเสียงหรือของ ตกหล่น ความเสียหายอันเกิดจากยานพาหนะอันเดินด้วยกำลัง เครื่องจักรกล และ ทรัพย์สินอันตราย ตัวอย่างเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มของ กฎหมายลักษณะละเมิด ที่นับวันจะให้ความสำคัญในเรื่องความรับผิดชอบมากขึ้นทุกที

Thesis Title   Strict Liability in the Law of Torts
Name   Mrs.Saisuda Ningsanond
Thesis Advisor   Assistant Professor Chuta Kulabusaya
Department   Law
Academic Year   1981

ABSTRACT

Originally, when there was any injury arising out of any wrongful act, one must be found to be liable. This was a principle of theory of civil responsibility. Later, mental elements were brought for a consideration of one's liability by deeming that one must be liable only when he committed any act intentionally or negligently. Not until the 19th and 20th centuries when the world was more progressive as a result of technological development and, especially, industrial revolution in Europe, the idea of "let the accident losses lie where they fall" maxim was not suitable or was not deemed to be just anymore especially when it was possible to find one who should be responsible. Again, the theory of civil responsibility has returned.

The theory of civil responsibility lays down its rule by presuming that one may be liable though he has not committed any act

๑

intentionally or negligently. Such a liability is called "strict liability". It is strict in a sense that it requires no mental elements of a wrongdoer. However, it is not absolutely strict because a defendant may rebut this legal presumption. A theory of strict liability is based on both economic and social reasons. Yet if we judge this theory from a legal point of view, we can raise several arguments because according to this theory, one is compelled to pay compensation for any injury, though he does not commit any thing or acts without his intention or negligence.

Since the 20th century, laws of various countries have begun to acknowledge and recognize a principle of strict liability as seen from the fact that several certain statutes have been enacted to impose strict liability in addition to already enacted traditional laws of torts, i.e. workmen's compensation act, laws on injury caused by aircraft, noise, falling things, any conveyance propelled by mechanism, or dangerous things. Such laws are good examples indicating tendency in the area of law of torts which gradually tends to place much emphasis on strict liability.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย ๖

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ๗

บท

บทนำ ๑

๑ ทฤษฎีทั่วไปเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการกระทำละเมิด..... ๕

- ลักษณะ จุดมุ่งหมายและขอบเขตของกฎหมายลักษณะ
ละเมิด ๕

๑. มีการกระทำโดยผิดกฎหมาย..... ๖

๒. โดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ..... ๑๐

๓. มีบุคคลอื่นได้รับความเสียหาย..... ๒๐

๔. ความเสียหายเป็นผลจากการกระทำ
ละเมิด..... ๒๒

- ความแตกต่างระหว่างความรับผิดชอบในทางละเมิดกับความ
รับผิดชอบทางสัญญาและความรับผิดทางอาญา..... ๒๖

๑. ความแตกต่างระหว่างความรับผิดในทาง
ละเมิดกับความรับผิดทางสัญญา..... ๒๖

๒. ความแตกต่างระหว่างความรับผิดในทาง
ละเมิดกับความรับผิดทางอาญา..... ๓๐

- ทฤษฎีมูลเหตุความรับผิดในทางละเมิด..... ๓๔

๑. ทฤษฎีรับภัย ๓๔

๒. ทฤษฎีความผิด ๔๐

- ทฤษฎีว่าด้วยความรับผิดในทางละเมิดของไทย.....	๔๑
๑. ว่าด้วยความรับผิดทั่ว ๆ ไป.....	๔๖
๒. ว่าด้วยคำสั่งใหม่ทดแทนเพื่อละเมิด.....	๔๖
๓. นิรโทษกรรม	๔๖
๒ ทฤษฎีความรับผิดเด็ดขาดในทางละเมิด	๔๗
- ประวัติ ลักษณะ และความมุ่งหมายของความรับผิดเด็ดขาด..	๔๗
- ขอบข่ายของความรับผิดเด็ดขาดในกฎหมายลักษณะละเมิด ในประเทศที่ใช้ระบบคอมมอนลอว์ (Common Law).....	๔๖
๑. ความรับผิดเด็ดขาดกรณี Rylands v. Fletcher.....	๔๖
๒. ความรับผิดเด็ดขาดที่เกี่ยวกับสัตว์.....	๕๑
๓. ความรับผิดเด็ดขาดที่เกี่ยวกับวัตถุอันตราย...	๕๕
- ขอบข่ายของความรับผิดเด็ดขาดในกฎหมายลักษณะละเมิด ในประเทศที่ใช้ระบบประมวลกฎหมาย(Civil Law).....	๕๘
๑. ประเทศฝรั่งเศส	๕๘
๒. ประเทศเยอรมัน.....	๑๐๑
๓. ประเทศญี่ปุ่น	๑๐๘
๓ ความรับผิดเด็ดขาดในกฎหมายลักษณะละเมิดของไทย.....	๑๑๒
- ทฤษฎีที่ใช้	๑๑๒
- ประเภทความรับผิดเด็ดขาดในประมวลกฎหมายแพ่งและ พาณิชย์.....	๑๑๓
๑. ความเสียหายเกิดขึ้นเพราะสัตว์.....	๑๑๔
๒. ความเสียหายเกิดจากโรงเรือนหรือสิ่ง ปลูกสร้างอย่างอื่น	๑๒๒

บทที่

- ๓. ความเสียหายเกิดจากของตกหล่นหรือทิ้ง
    หว่างจากโรงเรือน..... ๑๒๖
- ๔. ความเสียหายเกิดจากยานพาหนะหรือทรัพย์สิน
    อันตราย..... ๑๒๘

- เปรียบเทียบความรับผิดชอบเกิดขาดในทางละเมิด ความ
    รับผิดชอบเกิดขาดในการกระทำของผู้อื่น และความรับผิด
    เกิดขาดในทางอาญา ๑๔๘

- ประเภทความรับผิดเกิดขาดตามกฎหมายอื่น..... ๑๕๔

- ๑. พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค
    พ.ศ. ๒๕๒๒..... ๑๕๔
- ๒. พระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒..... ๑๕๗
- ๓. พระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ (ฉบับที่ ๒)
    พ.ศ. ๒๕๑๘ และ(ฉบับที่ ๓)
    พ.ศ. ๒๕๒๒..... ๑๕๘
- ๔. พระราชบัญญัติวัตถุที่มีพิษ พ.ศ. ๒๕๑๐..... ๑๖๐
- ๕. พระราชบัญญัติเครื่องสำอาง พ.ศ. ๒๕๑๗..... ๑๖๒
- ๖. พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและ
    ประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘..... ๑๖๔
- ๗. พระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๔๔ ..... ๑๖๖
- ๘. พระราชบัญญัติมาตรการขังตวงวัด พ.ศ. ๒๕๖๒... ๑๖๘
- ๙. พระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. ๒๕๔๑..... ๑๗๐
- ๑๐. พระราชบัญญัติจรรยาบรรณพ.ศ. ๒๕๒๒..... ๑๗๐

บทที่

๑๑. ประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครอง แรงงาน ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๑๕.....	๑๓๑
๕ สรุปและขอเสนอแนะ	๑๓๕
บรรณานุกรม	๑๔๒
ประวัติ	๑๔๓

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

ในประวัติศาสตร์ กฎหมายลักษณะละเมิดของประเทศต่าง ๆ ความรับผิดชอบในทางละเมิดมักจะเริ่มขึ้นด้วยการหาตัวผู้รับผิดชอบให้ได้ เมื่อความเสียหายเกิดขึ้น ทั้งนี้คงเป็นเพราะต้องการไม่ให้มีการแก้แค้นกันเป็นส่วนตัว เพราะความอึดอันตันใจหรือแรงกดดันที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากความเสียหายที่ตนได้รับ ต่อมาก็ได้นำเอาองค์ประกอบภายใน อันเป็นเรื่องจิตใจ เข้ามา เป็นหลักในการวินิจฉัยความรับผิดชอบ โดยถือว่าบุคคลควรรับผิดชอบเฉพาะเมื่อกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ จนกระทั่งในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ และ ๒๐ ความคิดเรื่องหาตัวผู้รับผิดชอบจึงกลับมาอีกครั้งหนึ่ง โดยเริ่มมีการกล่าวอ้างว่าองค์ประกอบภายในส่วนจิตใจ ไม่เป็นสาระสำคัญเสมอไป ในการวินิจฉัยความรับผิดชอบของบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากมีการปฏิวัติอุตสาหกรรมในยุโรปและความคิดในทาง เศรษฐกิจ เรื่อง เสรีนิยมกำลัง เริ่มเสื่อมลง ความคิดในทางสังคมนิยมเริ่มเข้ามาแทนที่ กิจกรรมประจักษ์ก็ได้รับความนิยมอย่างสูง ความคิดที่ว่าปล่อยให้ความเสียหายหยุดอยู่เพียงแค่นั้น ถ้าหากผู้กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อไม่ได้ หรือที่เรียกว่า *Let the accident losses lie where they fall.* เป็นเรื่องที่ล้าสมัย หรือเห็นกันว่าไม่เป็นธรรม ในเมื่อพอจะหาตัวผู้ควรรับผิดชอบเบื้องต้นได้ โดยเหตุนี้ ทฤษฎีรับภัยซึ่ง เคยใช้อยู่ในสมัยหนึ่ง จึงกลับเข้ามามีบทบาทอีกทั้งในประเทศที่ใช้คอมมอนลอว์และประเทศที่ใช้ประมวลกฎหมาย

° Oliver. W. Holmes ., The Common Law (Boston: Little Brown and Company, 1963), pp. 5 - 33.

ทฤษฎีรับภัยที่วางนี้ถือหลักกว่าให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าบุคคลต้องรับผิดชอบ แม้ไม่ได้กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ความรับผิดชอบนี้เรียกว่าความรับผิด เกิดขาด (Strict Liability) หรือคำรามาง เลม เรียกว่าข้อสันนิษฐานความรับผิดในทางกฎหมาย (présomption légale de faute) เช่นผู้ขับขี่รถชนผู้อื่นมาคนเจ็บให้สันนิษฐานว่าผู้ขับขี่รถ เป็นผู้ผิดโดยไมต้องนำสืบให้ เห็นว่าผู้นั้นกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ที่ว่า เกิดขาด (strict) ก็คือไม่ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบภายในส่วนจิตใจนั่นเอง เพราะแม้ผู้ขับขี่รถหรือจำเลย จะอ้างว่าคนมิได้จงใจและมีได้ประมาทเลินเล่อ จำเลยก็ไม่ต้องรับผิด แต่อันที่จริงแล้วจะถือว่า เป็นความรับผิด เกิดขาดโดยสิ้นเชิง เสียเลยที่เกี่ยวกับไม่ได้ เพราะจำเลยอาจนำสืบแก้ตัวประการอื่น เพื่อปฏิเสธความรับผิดได้ เช่นอ้าง เหตุสุดวิสัย หรืออ้างความผิดของผู้เสียหาย ความรับผิดเกิดขาด จึง เป็นทฤษฎีที่อาศัย เหตุผลทั้งทาง เศรษฐกิจและสังคมประกอบกัน ซึ่งอันที่จริงแล้ว ถ้าจะว่ากันโดยอาศัย เหตุผลในทางนิติศาสตร์แท้ ๆ ทฤษฎีนี้ก็มิข้อโต้แย้งได้ เป็นอันมาก ดังที่โอลิเวอร์ เวเนเคิล โฮล์มส์ (Oliver Wendell Holmes) และ เซอร์จอห์น แซลมอนด์ (Sir John Salmond) วิจารณ์ว่า ทฤษฎีนี้ไม่ยุติธรรม อย่างไรก็ตามนับแต่คริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ เป็นต้นมา กฎหมายลักษณะละเมิดของประเทศต่าง ๆ เริ่มรับรู้และรับรองหลักความรับผิดเกิดขาดนี้ ส่วนประเทศที่ใช้ประมวลกฎหมาย ซึ่งมีกฎหมายลักษณะละเมิดมานานแล้ว ทั้งแต่สมัยที่ทฤษฎีความผิดหรือทฤษฎีที่ถือเอาองค์ประกอบภายในส่วนจิตใจ เป็นสารสำคัญยังมีอิทธิพลอยู่ ก็ออกกฎหมายปลีกย่อยอื่น เฉพาะ เรื่องกำหนดความรับผิดเกิดขาดตามมา เช่นเยอรมัน หรือแม้แต่ประเทศที่ใช้คอมมอนลอว์ก็มีการตรากฎหมายลายลักษณ์อักษร กำหนดความรับผิดเกิดขาดในเรื่องสำคัญหลายเรื่อง อาทิเช่น เรื่องคนงานเรียกค่าสินไหมทดแทนจากนายจ้างตามกฎหมายที่เรียกว่า Workmen's Compensation Act ในกรณีที่คนได้รับความเสียหายจากอุบัติเหตุในโรงงานขณะปฏิบัติงาน นักกฎหมายได้กำหนดความรับผิดเกิดขาดของนายจ้าง โดยไม่คำนึงถึงความจงใจหรือประมาทเลินเล่อของนายจ้างเลย และยังขยายความรวมไปถึงในกรณีที่มิได้มีการกระทำละเมิดเกิดขึ้นเลยด้วย เช่นกรณีที่ลูกจ้าง เป็นผู้ประมาทเลินเล่อทำให้ตนได้รับอันตรายขณะปฏิบัติงาน ก็ยังให้นายจ้างต้องรับผิดโดย เกิดขาดด้วย หลายประเทศในยุโรปได้จัดให้กองทุนทดแทนซึ่งนายจ้างมีส่วนสมทบเงินอุดหนุนกองทุนนี้ด้วย และให้ลูกจ้าง เบิกจากกองทุนนี้ได้ ในบางประเทศ เช่น

ออสเตรเลีย กำหนดให้นายจ้างซึ่งมีความรับผิดชอบ เกิดจากต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทน แต่
 นายจ้างต้องมีการประกันภัยความเสียหายนี้ ซึ่งก็เป็นการแบ่งเบาภาระนายจ้าง นอกจากนี้
 ยังมีกฎหมายอื่นที่บังคับให้เจ้าของอากาศยานต้องรับผิดชอบ เกิดจากสำหรับความเสียหายที่
 เกิดจากอากาศยาน หากก่อความเสียหายแก่ผู้อื่นไม่ว่าขณะขึ้น กำลังบิน หรือร่อนลงยัง
 ท่าอากาศยาน หรือที่อื่นใด ๑

ทั้งกรณีในอังกฤษ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์

กฎหมายของประเทศ เหล่านี้กำหนดความรับผิดชอบ เกิดจากทั้งกรณีอากาศยานชนกัน หรือความ
 เสียหายจากเสียงหรือของตกหล่น หรือการพ่นสิ่งของใด ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดที่สุดใน
 เรื่องความรับผิดชอบ เกิดจากก็คือ เรื่องความเสียหายอันเกิดจากยานพาหนะอื่นเดินควย
 กำลัง เครื่องจักรกล และความเสียหายอันเกิดจากทรัพย์สินอันตราย เช่นกระแสไฟฟ้า
 อาวุธ ระเบิด หรือแม่เต็ลตัวอันตราย ตัวอย่างเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มของ
 กฎหมายลักษณะละเมิดที่นับวันจะให้ความสำคัญในเรื่องความรับผิดชอบ เกิดจากมากขึ้นทุกที
 ทฤษฎีความรับผิดชอบ เกิดจากจึงมีส่วนสร้างความเป็นธรรมในสังคม ช่วยลดภาระความ
 ยุ่งยากในการนำสืบว่าผู้กระทำได้กระทำไปโดยจงใจหรือประมาท เลินเล่อหรือไม่
 และขณะเดียวกันก็สร้างภาระให้อีกฝ่ายหนึ่งต้องมีความรับผิดชอบสูงในการที่จะต้องระมัด
 ระวังดูแลทรัพย์สินสิ่งของที่อยู่ในความครอบครองของตนไม่ให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นได้
 อย่างเช่นในเรื่องการครอบครองยานพาหนะ เช่นรถยนต์หรืออากาศยานนั้น เห็นได้ชัด
 ว่าผู้ได้รับความเสียหายจากรถยนต์หรืออากาศยานไม่มีทางรู้เลยว่า เมื่อใดความเสียหาย
 จะมาถึงตน ครั้นจะให้ป้องกันล่วงหน้าอย่างใดก็ทำได้ยาก หรือทำไม่ได้เลย เช่นเรา
 ไม่มีทางรู้ว่า เมื่อใดอากาศยานจะร่อนลงบนหลังคาบ้าน หรือเมื่อใดที่เครื่องบินที่ใช้
 ในการเกษตรจะพ่นสารเคมีมีพิษลงในไรนา กรณีนี้จึงมักเรียกกันว่ากรณีผิดฝ่ายหนึ่ง
 อยู่ในวิสัยที่จะป้องกันล่วงหน้าไม่ได้ให้เกิดความเสียหายได้ชัดที่สุด ถ้ามีความเสียหายเกิดขึ้น

---

๑ เช่น Civil Aviation Act 1964 ของนิวซีแลนด์ นอกจากนี้ก็มี
 อนุสัญญากรุงโรมรับรองในเรื่องเดียวกัน.

ถือว่าฝ่ายนั้นผิดปกติธรรมดา หรือหันเหออกไปนอกวิสัยปฏิบัติทั่วไป สามัญสำนึกบอกเราว่าฝ่ายนั้นต้องนำสืบปฏิเสธความรับผิดชอบคน ไม่ใช่โจทก์ ข้อนี้จึงนำไปสู่หลักกฎหมายพยานในเรื่องหน้าที่นำสืบว่าควรตกแก่ฝ่ายใดกัน เป็นการใช้กฎหมายวิธีสบัญญัติให้สอดคล้องกับกฎหมายสารบัญญัติในเรื่องนั้น

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ต้องการอธิบายถึงที่มาและสำรวจถึง เนื้อหาและบทบาทของหลักความรับผิดเกิดความผิดในกฎหมายลักษณะละเมิด ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ในการอธิบายทฤษฎีความรับผิดตามกฎหมายลักษณะละเมิดของไทย ทั้งนี้เมื่อใช้คำว่า "ความรับผิดเกิดความผิด" หมายถึงความรับผิดเกิดความผิดในลักษณะที่บุคคลหนึ่งต้องรับผิดในการกระทำละเมิดที่บุคคลอีกคนหนึ่ง ใ้ก่อให้เกิดขึ้น เช่นกรณี นายจ้างรับผิดในละเมิดที่ลูกจ้างทำในทางหน้าที่จ้าง โดยถือว่า เรื่องนั้น เป็นอีกทฤษฎีหนึ่ง เพราะอย่างน้อยการจะวินิจฉัยความรับผิดของบุคคลหนึ่ง แม้ไม่มีการกระทำหรือหาองค์ประกอบภายใน ๆ ส่วนของผู้นั้นไม่ได้ แต่ก็มี การกระทำและต้องวินิจฉัยเรื่ององค์ประกอบภายใน ๆ ส่วนการกระทำของอีกผู้หนึ่ง ดังที่เรียกกันว่า ทฤษฎีความรับผิดเพื่อผลแห่งละเมิดที่บุคคลอื่นกระทำ (Vicarious Liability) แต่ความรับผิดเกิดความผิดในวิทยานิพนธ์นี้ มุ่งถึงความรับผิดของบุคคลผู้ซึ่งทรัพย์สินสิ่งของที่อยู่ในความดูแลรักษา ใ้ก่อให้เกิดความเสียหายขึ้น โดยไม่มีผู้กระทำอย่างชัดเจน

วิทยานิพนธ์เล่มนี้เป็นการศึกษาเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยสำรวจหลักกฎหมายต่างประเทศที่สำคัญ ตลอดจนปรัชญาที่ใช้ในกฎหมายและสำรวจตัวบทกฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนคำพิพากษาของศาล และความเห็นของนักกฎหมายในเรื่องนั้น ทั้งนี้เพื่อให้ได้คำตอบว่า ความรับผิดเกิดความผิดคืออะไร มีที่มาจากหลักหรือเรื่องอะไร มีที่ใช้ในกฎหมายไทยหรือไม่ สมควรหรือไม่ที่เราจะมีกฎหมายกำหนดความรับผิดเกิดความผิดไว้บ้าง หรือสมควรจะใช้ความรับผิดเกิดความผิดเป็นหลักในการวินิจฉัยความรับผิดของบุคคลทุกกรณี เพื่อเห็นแก่ความสะดวกทางฝ่ายโจทก์หรือผู้เสียหาย ตลอดจนพิจารณาปัญหาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องตามสมควร.